

Et system fyldt med penge, men fattigt på kompetencer

Publiceret 18/06/2021 i Bøger/Liv & Mennesker af Malene Lei Raben

Print

SOCIALT SVIGT // BOGANMELDELSE – “Efter endt læsning står man tilbage med en fornemmelse af et system, der kun lykkes, når barnet er så heldigt at havne i hænderne på kompetente, loyale, stærke, konsekvente men frem for alt hjertevarme voksne,” skriver Malene Lei Raben om bogen *Jeg er Nanna*. Hun anbefaler bogen som pligtlæsning for samtlige kommunalpolitikere, for Folketingets socialordførere og for statsminister Mette Frederiksen.

Nanna Hansen lider af den triste skæbne at være kendt som en af de fire søstre med palæstinensiske rødder, som blev anbragt hos en plejefamilie, der både udsatte dem for vold, sult og seksuelle overgreb igennem flere år.

Plejefaderen blev idømt fem års fængsel, og det skulle senere lykkes søskendeflokken også at få rettens ord for, at Skælskør Kommune og senere Slagelse Kommune, havde svigtet deres tilsyn i en sådan grad, at de på daværende tidspunkt unge kvinder blev tilkendt erstatning i en afgørelse, som vakte stor opsigt.

Nanna Hansens søster, Sapran Hassna, har tidligere beskrevet pigernes tid i plejefamilien i bogen *Forbandede Barndom*, som også er skabt i samarbejde med Birgitte Vestermark. De fire pigers barndomsmareridt har ydermere været genstand for en [dokumentarudsendelse, Anbragt i Helvede](#), på TV 2.

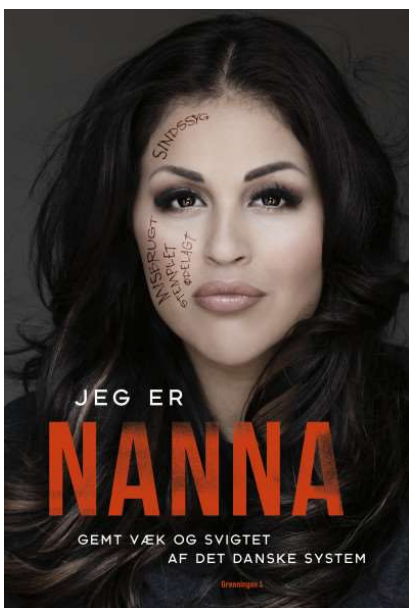
Nanna Hansens mål med bogen er ikke at genfortælle om årene hos plejeforældrene Gunnar og Lise, selvom især Gunnar optræder ved flere lejligheder i skildringen, men at fortælle om det svigt hun oplevede fra pædagoger og tilsynsførende myndigheder, og det morads af grådighed, mistro og inkompetence som ifølge hende præger hele anbringelsessystemet.

Hun nægter at lade sig kue, selv da tre granvoksne pædagoger mandsopdækker hende alene i et hus i fire måneder. Der er magtanvendelser og ydmygelser og fremfor alt svigt af tillid gang på gang

Efter endt læsning står man tilbage med en fornemmelse af et system, der kun lykkes, når barnet er så heldigt at havne i hænderne på kompetente, loyale, stærke, konsekvente men frem for alt hjertevarme voksne. For de findes heldigvis.

Pædagogen Maria bliver Nannas faste holdepunkt helt ind i voksenlivet, selvom omstændighederne ofte tvinger dem fra hinanden. Sammen med en række gode kammerater, succeser på idrætsbanen og senere hen i livet, to særligt langmodige og trofaste kærestes, er der lyspunkter i Nannas opvækst. Andet havde heller ikke været til at bære.

Efter rædselsårene hos den nu dømte plejefamilie følger nogle relativt stabile år som anbragt mellem 10 og 14-årsalderen og herefter går alt skævt. Nanna er trodsig og grænsesøgende og flytter fra opholdssted til opholdssted. Hun nægter at lade sig kue, selv da tre granvoksne pædagoger mandsopdækker hende alene i et hus i fire måneder. Der er magtanvendelser og ydmygelser og fremfor alt svigt af tillid gang på gang.

Et system, der tilsyneladende flyder i penge

Men Nanna er sikkert rigtigt svær at holde af i den alder. Det er bare ligegyldigt, når det rent faktisk er nogle menneskers arbejde at hjælpe de mest sårbare børn igennem livet, fordi deres egne forældre ikke er tilstede. For Nanna og hendes søskendes vedkommende slog faderen deres mor ihjel, da Nanna kun var seks år gammel.

I en tid hvor landets statsminister har udnævnt sig selv til børnenes statsminister og sat sig for at have skarpt fokus på anbringelsesområdet, er det, som mest slår en gennem læsningen, at der tilsyneladende er tale om et system, som flyder i penge.

Det eneste sted, der måske ikke er tilstrækkeligt med midler, er i den kommunale sagsbehandling, som konsekvent forsømmer at tage handling i kølvandet på de mange indberetninger de trods alt modtager

Der er rejser til Thailand med to fuldtidsansatte pædagoger, som fester og soler sig, og der er rejser til Tyrkiet på kommunens regning med plejeforældrenes børn med som (lønnede?) ledsagere, der er rideheste og sommerhuse, som en mørkerød Nanna tvinges til at flytte ind i alene som teenager.

På et tidspunkt tager et privat bosted sig betalt med kr. 200.000 pr. måned fra kommunen uden at føre ordentligt tilsyn med Nanna, som kukkelurer alene i et vinter-øde sommerhusområde. Det eneste sted, der måske ikke er tilstrækkeligt med midler, er i den kommunale sagsbehandling, som konsekvent forsømmer at tage handling i kølvandet på de mange indberetninger de trods alt modtager.

Man skal være lavet af sten for ikke at mærke hendes smerte

Nanna Hansens historie er igennem bogen fortalt stort set kronologisk fra drabet på moderen til Nanna, der som voksen er blevet pædagog med en målsætning om at hjælpe andre børn. Det eneste sted man forsøger sig med en tidsmæssigt mere dramatisk anslag, er ved bogens åbning.

Dertil kommer kursiverede afsnit, som skildrer de episoder, hvor Nanna bliver udsat for vold og/eller voldtægtsforsøg. Læseoplevelsen bliver en litani af opholdssteder, afvisende, afstumpede pædagoger, den unge Nannas byture og tyvetogter i tøjbutikkerne, tragiske selvmordsforsøg, springture, blandet med ridning, stumpebluser og de hits, hun er fan af i perioden og mere eller mindre alvorlige intermezzoer med jævnaldrende.

Bogen bliver mest nærværende og bevægende, når man helt tydeligt kan mærke Nanna selv i teksten

Her må man rette blikket mod den professionelle skribent, der har vakt Nannas historie om ikke til live, så til papiret. Et sådant samarbejde er naturligvis født med nogle rammer, og bogen ender med at være et eksempel på, at selvom man har en virkelig dramatisk og frygtelig historie bliver den ikke nødvendigvis til medrivende læsning, fordi læseren savner et fortælle-mæssigt greb og en mere grundig redigering.

Bogen er bl.a. fuld af sted-beskrivelser, oplysninger om indkørsler, gruspladser, håndvaske, hvidkalkede vægge, savsmuldstapet osv., som alligevel ikke helt formår at skabe den for læsningen så nødvendige billeddannelse. Således bliver bogen mest nærværende og bevægende, når man helt tydeligt kan mærke Nanna selv i teksten som f.eks. i kapitel 28-29, hvor hun opsummerer sine erfaringer som institutionsbarn og beskriver, hvordan hun er gået ind i kampen for at påvirke systemet. Man skal være lavet af sten for ikke at mærke hendes smerte og helt urimelige livsvilkår.

God journalistisk, social kritik

Bogen fungerer endnu bedre som journalistisk, social kritik og den kaster mørke skyer af mistanke over den private anbringelsessektor, som i bogen fremstår som et økonomisk tag-selv-bord drevet af tvivlsomme profitmotiver og mangel på medarbejdere med de rette faglige og personlige kompetencer.

Med sin skildring af hvordan systemet kommer til kort, efterlades man med indtryk af, at staten målt på ressourcer, egentlig gerne *vil* hjælpe, men simpelthen grundlæggende mangler indsigt i, hvad der virker

Tankevækkende, at det er de kommunale bosteder 7'eren og 9'eren, som lader til at have været klart bedst for Nanna, og de drives mig bekendt heller ikke med vinding for øje. Slagelse Kommune havde ovenikøbet udliciteret tilsynsopgaven til et privat firma, der også måtte til lommerne efter erstatningssagen. Oprørende er også skildringen af straffesagen mod plejefaderen Gunnar, som giver et indblik i den enorme følelsesmæssige belastning, det er at skulle vidne i sager om seksuelle overgreb.

Med sin skildring af hvordan systemet kommer til kort, efterlades man med indtryk af, at staten målt på ressourcer, egentlig gerne *vil* hjælpe, men simpelthen grundlæggende mangler indsigt i, hvad der virker samt ordentlige faglige kompetencer, der ikke er ude på at score kassen. Man bliver i hvert fald ikke umiddelbart tilhænger af mere udlicitering på børne- og ungeområdet efter end læsning.

Bogen bør bl.a. være pligtlæsning for samtlige kommunalpolitikere, for Folketingets socialordførere og for statsminister Mette Frederiksen.

Nanna Hansen & Birgitte Vestermark: “[Jeg er Nanna. Gemt væk og svigtet af det danske system](#)”, 2021. Forlag: [Grønningen 1](#). Er udkommet.

[LÆS MERE AF MALENE LEI RABEN HER](#)
[LÆS ET UDDRAG FRA BOGEN HER](#)

Topfoto: Bogomslag

- [MALENE LEI RABEN](#)
- [SENESTE ARTIKLER](#)

Malene Lei Raben er cand.jur. med speciale i film- og tv-brancen, hvor hun har indtaget flere lederstillinger senest som chef for TV 2's enhed for Ekstern Produktion & Rettigheder. Malene arbejder indenfor et krydsfelt af strategisk- og juridisk rådgivning, kulturel virksomhed og kommerciel drift. Ved siden af den erhvervsmæssige karriere har Malene deltaget i den hjemlige debat som fast skribent for Politiken igennem otte år og været Smagsdommer i DR's program på DR2/DRK. Med sin baggrund som direktør i Blu, administrerende direktør for VEGA, sit mangeårige virke som advokat for centrale aktører indenfor den danske film- og tv-branche og senest erfaringen fra TV 2 har Malene stort set været hele paletten rundt i den hjemlige mediebranche. Man kan ikke være en god rådgiver eller leder i den kreative branche, hvis man ikke respekterer og interesserer sig dybt for udkommet af den kreative proces, mener Malene. Med en anden indstilling er man bare en bureaukrat, der forgæves vil sætte ting i system, som ikke egner sig til det. Privat er Malene gift med Søren, der driver familiens virksomhed i både Danmark og Tyskland og mor til tre unge kvinder, som hun er dårlig til at lægge skjul på, at hun er meget stolt af. Hun gider ikke at lave mad længere men vil hellere ligge på sofaen med en bog. Malenes virksomhed findes her.